

Исте вечери по емитовању нечасног ТВ-коментара, иза поноћи, написао сам проглас за демонстрације. „У суботу, 9. марта, тачно у подне, на Тргу Републике, код нашег честитог кнеза.” Телевизију сам назвао ТВ-Бастилјом и написао да „ТВ-Бастилја мора пасти”! Позив је, изјутра, послат Србији, а тек касније биће одређени и захтеви предстојећег народног окупљања. Да телевизија објави деманти СПО и да директор, главни уредник и још тројица уредника поднесу оставке.

Сав у ожиљцима од толиких лажи и увреда мислио сам, једино, на своје душмане... баш душмане, тако сам те ноћи размишљао о Милошевићу и његовој жени, желећи бој и освету. Нисам, при томе, знао ни какав бој, чиме, са ким све, и коју врсту освете тражим.

Страх, сигурно, није било. Страх се родио у данима испред мене.

У странци, у кафани, у кући, у шетњи, у сну, свуда и без престанка, постављао сам себи сва могућа питања и, увек, остајао без одговора. Шта ако народ не дође у довољном броју? Сви смо још у шоку од изборног пораза. Али, шта ако дођу, а Милошевић одбије наше захтеве? Да их поведем на телевизију? Он то очекује, јер верује да ћу се, 9. марта, у Београду играти Букурешта, у коме ће она и он бити Елена и Николае! Телевизију ће бранити митраљезима! Да се са трга не разилазимо? Дан-два и људи ће отићи. Куд да их поведем? У скупштину, да је заузмемо? Да поставимо барикаде око скупштине, прогласимо слободни народни парламент и позовемо Београђане и Србију да бранимо освојену територију.

Али, шта, ако ти лудаци, он и она и њихови генерали, тенковима и топовима крену на скупштину? Хоће ли на мене пасти кривица због просуте крви? И да ли су оставке петоро њихових слугу скупље од било чијег живота? И шта ћемо, и куд, ако нас полиција нападне већ на тргу? Неће смети! Хоће смети! Она и он смеју и хоће све. Морам, говорим себи, да замислим оно најгоре и тако ће, сигурно, бити...

– Не дамо рушилачко окупљање у центру Београда! – поручује Милошевић и забрањује скуп на Тргу Републике.

– Даћеш, даћеш! – одговарам.

– Нека митингују на Ушћу – каже он.

– Ми не протестујемо против ушћа Саве у Дунав него против уређивачке политике телевизије! – узвраћам.

И, онда, пет дана уочи 9. марта, „Српска реч” гађа право у срце. Објављује, на насловној страни, главу Мирјане Марковић, са Стаљиновим брковима!

Више није било места за ултиматуме, контраултиматуме или за попуштање иједне стране. Обе војске чекале су заказани дан и свака са вером у себе...

Усред мог говора, са свих страна и по команди коју нисам могао чути, кренула је полиција. Ударају, гледам, пендрецима и чизмама, експлодира сузавац, водени топ баца дебеле млазеве, иду борна кола, појави се и коњица... јауци, вриска, људи се спотичу о људе и падају једни преко других... Поглед ми се заледио на неком сељаку који се хрве са полицијским вучјаком... Нападају из свих праваца, из Француске, Македонске, Коларчеве, Васине, Чика Љубине, од Руског цара. Хоће, видим, да демонстранти, који се повлаче и бивају сабијани ка средини трга, газе и убијају сами себе. И, тада, изговорим ту једину и, спасоносну, реч.

– Ју-риш! – дрекнем у микрофон. – Ју-риш! Ју-риш...! – понављао сам команду и гледао како се сабијена опруга људских тела и гнева одапиње у супротном смеру, а нападачи безглаво беже без капа, без шлемова, без отетих пендрека, без цистерне са воденим шмрковима, без борних кола са митраљезом на крову... Бацих микрофон и сјурих се пред позориште, да се придружим потери...

(Политика)